

Sygn. akt VI RC 444/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VI Wydział Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Barbara Łapka

Protokolant: stażysta Olga Szałapska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2016 roku w Bydgoszczy

na rozprawie sprawy

z powództwa D. J.

przeciwko K. J.

o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego

1. ustala, iż obowiązek alimentacyjny powoda D. J. względem pozwanej K. J. orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 20 czerwca 2012 r. sygn. akt VI RC 871/11 w kwocie 400 zł (czterysta złotych) miesięcznie, ustał z dniem 22 lipca 2016 r.;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1217 zł (tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 czerwca 2016 roku (data wpływu do Sądu) powód D. J. wniósł o ustalenie wygaśnięcia z dniem 22 lipca 2016 roku obowiązku alimentacyjnego ustalonego na rzecz pozwanej K. J. wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie o sygn. akt VI RC 871/11. Jednocześnie też powód domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż wskazanym wyżej wyrokiem zostały zasądzone od niego na rzecz pozwanej alimenty w kwocie 400 zł miesięcznie. Jednocześnie podał, iż wyrokiem z dnia 1 lipca 2011 roku, który uprawomocnił się z dniem 22 lipca 2012 roku, Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w sprawie o sygn. akt XC 721/11 rozwiązał związek małżeński między stronami bez orzekania o winie. Dalej powód wywiódł, iż od czasu uprawomocnienia się wyroku rozwodowego pomiędzy stronami upłynęło już 5 lat, w związku z czym obowiązek alimentacyjny ciążyący na powodzie względem pozwanej wygasł w związku z brzemieniem przepisu art. 60 par. 3 krio.

W odpowiedzi na pozew pozwana uznała powództwo i jednocześnie wniosła o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu stanowiska pozwana wskazała, iż uznaje powództwo, jednocześnie jednak odniosła, iż jego wniesienie było całkowicie nieuzasadnione i zbędne, gdyż pozostaje w oczywistej sprzeczności z przepisem art. 60 par 3 krio. Skoro bowiem jakiś stosunek prawny wygasa na mocy przepisu, to zbędne jest to legitymizowanie tego faktu dodatkowym wyrokiem sądu. Pozwana wskazała, że gdyby nie zastosowała się do powołanego przepisu i wszczęła

na podstawie tytułu wykonawczego postępowanie egzekucyjne, to powodowi przysługiwałyby instrumenty prawne w postaci wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego na podstawie art. 840 par 1 ust. 2 kpc. W związku z powyższym w ocenie pozwanej uzasadnione jest żądanie zasądzenia na jej rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego, jako że pozwana nie przyczyniła się do wszczęcia niniejszego postępowania.

Sąd ustalił co następuje:

Strony zawarły związek małżeński w dniu 9 sierpnia 1996 roku w B..

Dowód: okoliczności bezsporne;

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2011 roku Sąd Okręgowy w Bydgoszczy rozwiązał małżeństwo D. J. i K. J. przez rozwód bez orzekania o winie. W wyroku tym Sąd nie orzekł o obowiązku alimentacyjnym powoda na rzecz pozwanej. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 22 lipca 2011 roku.

Dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia lipca 2011 roku – k. 3;

Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy w sprawie o sygn.. akt VI RC 871/11 zasadził od powoda na rzecz pozwanej alimenty w kwocie 400 zł miesięcznie.

Dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 20 czerwca 2012 roku – k. 4;

Z dniem 1 lipca 2016 roku upłynęło pięć lat od orzeczenia rozwodu.

Dowód: okoliczność bezsporna;

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności faktyczne przytoczone w pozwie, które w związku z uznaniem powództwa przez pozwaną oraz wobec bezspornego upływu pięcioletniego okresu od dnia orzeczenia rozwodu między stronami, nie budziły najmniejszych wątpliwości.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż pozwana K. J. uznała żądanie powoda dotyczące ustalenia wygaśnięcia ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego orzeczonego na rzecz pozwanej. Zgodnie z art. 213 & 2 kpc, sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że żądanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Zdaniem Sądu, uznanie powództwa w przedmiotowej sprawie nie budziło żadnych wątpliwości Sądu co do zgodności z prawem, zasadami współzycia społecznego oraz co do tego, czy zmierza ono do obejścia prawa. Na uwadze tutaj należy mieć zwłaszcza to, iż pozwana nie kwestionowała faktu upływu pięcioletniego okresu, o którym stanowi przepis art. 60 par. 3 krio. Podnieść wprawdzie należy, iż w przypadku uznania powództwa sąd nie prowadzi postępowania dowodowego w zakresie w jakim nastąpiło uznanie, to jednak ma obowiązek ustalić, czy uznanie jest dopuszczalne, to znaczy, czy w świetle okoliczności sprawy jest zgodne z prawem, zasadami współzycia społecznego oraz że nie zmierza ono do obejścia prawa. W przedmiotowym przypadku, w związku z ustaleniem, iż nie zachodzą wymienione negatywne przesłanki skuteczności uznania powództwa, Sąd ostatecznie nie prowadził szczegółowego postępowania dowodowego w celu ustalenia okoliczności faktycznych podnoszonych przez powoda w pozwie. Ponadto wskazać należy, iż uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu. Mając na uwadze powyższe należało uznać, iż żądanie powoda ustalenia, iż ciążący na nim obowiązek alimentacyjny względem pozwanej wygasł, należało uwzględnić, w związku z tym Sąd na podstawie art. 60 § 3 krio w zw. z art. 189 kpc orzekł jak w sentencji.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów postępowania, to wskazać należy, iż zgodnie z art. 101 kpc, w przypadku uznania powództwa przez pozwanego przy pierwszej czynności procesowej, pozwanemu należy się zwrot

kosztów procesu, jeżeli nie dał on powodu do wytoczenia sprawy. Jest to jeden z podstawowych wyłomów zasady, zgodnie z którą osoba przegrana ponosi koszty procesu strony, która proces wygrała. W ocenie Sądu sytuacja ta ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Pozwana uznała bowiem powództwo przy pierwszej czynności procesowej i nie dała też powodów do wytoczenia powództwa. Wskazać tutaj należy, iż jak wynika z przepisu art. 60 par. 3 krio obowiązek dostarczenia środków utrzymania małżonkowi rozwiedzionemu wygasa w razie zawarcia przez tego małżonka nowego małżeństwa. Jednakże, gdy zobowiązanym jest małżonek rozwiedziony, który nie został uznany za winnego rozkładu pożycia, obowiązek ten wygasa także z upływem pięciu lat od orzeczenia rozvodu, chyba że ze względu na wyjątkowe okoliczności sąd, na żądanie uprawnionego, przedłuży wymieniony termin pięcioletni. Sformułowania użyte w art. 60 § 3 o wygaśnięciu obowiązku oraz o możliwości jego przedłużenia przez sąd na wniosek zainteresowanego wskazują, że skutek wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego następuje z mocy samego prawa i nie jest do tego konieczne orzeczenie sądu (tak np. SN w wyroku z 22 stycznia 2009 r., II UK 135/2008, LexisNexis nr (...), OSNP 2010, nr 15-16, poz. 196). Przedłużenie zaś pięcioletniego terminu może nastąpić jedynie w drodze powództwa o przedłużenie tego obowiązku, z którym może wystąpić małżonek uprawniony do alimentów. W przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca. Pozwana bowiem dotychczas z takim powództwem nie wystąpiła. Co więcej, wskazać też należy, iż powód nie zachował tutaj też podstawowych zasad lojalności procesowej i nie poinformował nawet pozwanej, iż w związku z upływem pięcioletniego terminu o którym mówi przepis art. 60 par. 3 krio zamierza zaprzestać płacenia alimenty na rzecz pozwanej, bądź też, że zamierza wystąpić z przedmiotowym powództwem. Nie można wykluczyć, iż pozwana przyjęłaby ten fakt i nie egzekwowała zasądzonych na jej rzecz alimentów. Nie można też wykluczyć, iż taka rzeczywistość była intencją pozwanej, gdyż powód ze swoim żądaniem wystąpił już w dniu 28 czerwca 2016 roku, a zatem nawet dwa dni przed jego upływem. Powód nie dał zatem nawet pozwanej możliwości przedstawienia swojego stanowiska co do dalszego egzekwowania alimentów. Sąd uznał więc, iż brak było podstaw do zasądzenia kosztów postępowania na rzecz powoda, a zachodziły przesłanki do zasądzenia kosztów postępowania na rzecz pozwanej i tym samym do zastosowania przepisu art. 101 kpc, albowiem pozwana uznała powództwo przy pierwszej czynności procesowej i nie dała też powodu do wytoczenia sprawy. Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, na którą to kwotę składa się zgodnie z § 2 pkt 3) w zw. z § 4 ust. 1 pkt 9) i ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz.U. poz. 1804).

B.; 29 listopada 2016 roku

SSR Barbara Łapka

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
2. Przedłożyć z wpływem lub za 14 dni;

B.; 29 listopada 2016 roku

SSR Barbara Łapka